

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Vrsenuphio Lectori. 219.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Qui animum ad virtutē acuunt, ut qui diuinæ philosophiæ nativa simulacra sint, necessitate compulsi commercium cum corpore habent, rebûsque necessariis contenti auaritiæ tumultum ac molestiam, ut vitij omnis fontem, odio infectantes, innumeris malis eximuntur. Qui autem solum corpus hominem esse inconsideratè arbitrantur (quorū in numero te esse nonnulli affirmant, ego verò minimè adducor ut credam) inexplēbili opum amore laborantes, hoc ipso quòd nunquā eos satietas capit excruciat̃ur, atque irritæ cupiditatis cæstro perciti, sēque perpetua inopia premi existimātes, ea perpetrant, quæ perpetrare nefas est. Quocirca ipsos oportet, cū animo suo illud volentes, quòd & ampliffimus cēsus, si cum immoderatis appetitionibus conferatur, paupertas inuenitur, contrāque, si, quantum naturæ sat sit, spectetur, paupertas diuitiarum rationem habet, huiusmodi infantiæ finē cōstituere.

Permulti te grauitèr sanè & acriter traducūt: ac fidem apud omnes nanciscuntur. Ego verò celerrimè congruentissimèque hoc dixerim, æquum esse te, simili saltem ætate, illud scire, corporis voluptates innumeros cruciatus accerfere.

Abalon quidem à diuina iustitia supplicio affectus est, quòd exauthorandi patris causa probi iudicis speciem præ se tulisset, subditosque per huiusmodi lenocinium sibi deuinxisset. Imperium enim ambiebat, ac stipatorum manum cogebat, atque ad sublimem tyrannidē velut extructis turribus aditum sibi muniebat. Qui autem ad eius partes sese adiunxerant, ac tyrannidem tantum non extruxerant (si quidem in huius principium, illius autem

Οἱ μὲν πῶς ψυχῶν πρὸς ἀρετὴν ἀκονοῦντες ἅτε θείας φιλοσοφίας ὄντες αὐτοφύη ἀγάλματα, δι' ἀνάγκην πρῶτον ἐπιθυμοῦσι τῷ σώματι, καὶ τοῖς ἀναγκασίοις ἀρούμενοι τὸν τῆς φιλορηματίας ὄχλον, ἅτε πάσης κακίας ἡπικῶν μισοῦντες, μολῶν ἀπαλλὰ τῶν κακῶν. οἱ δὲ μόνον εἶναι σώμα τὸ ἄνθρωπον ἀλογίστως ἡγούμενοι, ὡς εἶνα σὲ εἶναι πῆρες ἰχυρῆζονται. ἐγὼ δὲ ἀπὸ τῶν ἀκίρων ἐρωτῶ τῆς χρημάτων νοσοῦντες τῷ μηδὲ ποτε κόρον λαμβάνειν βασανίζονται, καὶ ἔπιθυμία ἀνελύτῳ οἰσόμενοι, αἰεὶ τε ἐπιπνία εἶναι νομίζοντες, δρῶσιν, ἃ δρῶν ἐθέμεις. καὶ οὐκ αὐτὰς λογιζόμενοις ὅτι καὶ πλεῖστος μέγιστος, ὡς πρὸς τὰς ἀμέτρητος ὀρέξεις, εὐρίσκεται πνία, καὶ ὡς πρὸς τὸ τὸ φύσεως αὐταρξείας, ἢ πνία πλεῖστος ἐστὶ παύσατο τὸ πῶς τῆς ματίας.

Πολλοὶ μὲν σε δεινῶς σφοδρὰ καὶ καταφρονῶς ἐκκαμφοῦσιν, καὶ πᾶσι πάντων πιστεύονται. ἐμοὶ δὲ πάριστα καὶ εὐπρεπέστατα λελέξεταί, ὅτι δικῶν ἂν εἴης, καὶ ὅτι τὸ ἡλικίας, γινῶναι ὅτι μολῶν πμολῶν πρῶτον εἶσιν αἱ πρὸς τὸ σῶμα ἡδοναί.

Ὁ μὲν Ἀβσαλὸν δίκην πρὸς τὴν θείας ἀπητήθη δίκης, ὅτι καθαρέσει τὴν οἰκείαν πατρὸς πρῶτον (ἀμῶν ἀγαθὸς εἶναι δικαστής, καὶ τῶν ὑπικαθῶς ἀπὸ τῆς τὸ κολακείας οἰκείων ἀμῶν, ἐμῶν γὰρ ἀρχῶν καὶ δόρυ φόρος συνεκρότει, καὶ ὑψηλῶν πύραμνιδά ἐπέβη. εἰ δὲ συνδραμόντες καὶ μονοῦ καὶ κατασκευάσαντες πῶς τυραννίδα. ἀπέβλεπον γὰρ τὸ μὲν εἰς πῶς ἀρχῶν, καὶ δὲ εἰς πῶς τελευτῶν δίκην.

δικίω, εἰ καὶ τὸ πᾶν ἔχρημα ἐλυπήθη
 γὰρ ἂν ὁ Δαβὶδ τῆς ὑπηρεσίας μάλ-
 λον δὲ τῆ βασιλικῆς ἀξίας διαπερέ-
 μως, ἀλλὰ μικρὸν ὑπερον ἀπητήθη-
 σαν. ὁ γὰρ λοιμὸς αὐτὸς ἐπενείμαλο-
 ῦν ἔργων, ἔδδ' ἔχ' βραχὺ πρῶτον,
 ἀλλ' ἀγρόως καὶ ἠέθδον ἅπαν τὸ ἔθνος
 καταβοσσοῦμενος. εἰ γὰρ καὶ ἄλλω
 αἰτίαν ἐπέθηκε τῆ ποιότητ' ὀφθαλμῶν,
 ἀλλ' ἡ ρίζα τ' τιμωρίας ἐξ ὀκείνης μὲν
 τῆς πλάσματος ἔφου, μετ' ἔ' πολλὸν δὲ
 καρπὸν ἰώνεγκε, τρεῖς ἐν εἰς ἔργον ἐ-
 λώρησαι, ὅτε καὶ τ' βασιλέα ὅτι τῶ
 πᾶσι τὴν θείαν γνώμην ἀεθμύσῃ
 τ' λαὸν, ἐξελύ δουλοῦ δικίω. ὀκείνων
 γὰρ ἀνομιῶν μὲν, ἔργω μὲν ὑπὲρ οἰ-
 κείας, λόγῳ δὲ ὑπὲρ τῆ βασιλείας
 ἀμαρτίας. καὶ αὐτὸς ἐν μεγίστῃ κατε-
 στικει συμφορᾷ. ἐβόλετο γὰρ εὐκλεῶς
 πηγήσῃ ἢ ἀκλεῶς ζῆν, τῆς ὑπηρεσίας
 περιθῆς. εἰ δὲ τίς ἀπίστει, ἀκουέτω
 αὐτὸς λέγοντος, γενέσθω ἐπ' ἐμὲ ἡ χεὶρ
 σου, καὶ τ' ὅτι τ' οἶκον τῆ πατρὸς μου.
 ἔ' γὰρ ἄλλοι ὑπὲρ ἄλλω ἐνολάθη-
 σαν, ὡς ἐνόμισας, ἀλλ' εἰς τῶ τὸ
 πρῶτον ἀπενεμήθη, οἱ μὲν γὰρ τῆ
 πρῶτον βραχέως γεννημένης ἀμαρτίας,
 ὅδδ' ἔ' πᾶσι ἔχρημα ἀπητήθη δικίω,
 τ' ἀδειέσθω ψίφω καὶ μὲν εὐρέσῃ ὅτι
 τῆ εἰον, ἐν ᾧ κακείνης καὶ τῶτον δικίω
 εἰσέρχεται.

Αὐξάνια κορένεται. σκ.

Ἡ μόνος ἢ μάλιτα φροντίσαι δὲ χροῦς
 αἰ εἰς, ὅπως τό γε σὸν μέρος, ὅτι κα-
 φιασθῶσιν οἱ συμφορᾷς πρῶτον πτω-
 χες.

Μαροῦ καὶ Εὐσταθίου. σκα.

Προβάνομεν ὡς πᾶσαν ὑπὲρ βολῶν
 κακῶν ὅτι δεικνύμενοι, μικροτέρων τῆ
 βελησῶς ἠγείσθω πῶν πρᾶξιν, καὶ τῶ
 ἀτόλμητα πάλῃ τες, ἀπέλμοις ἐαυ-
 τὸς καὶ ἀνδρῶς ἠγείσθω, ὅτι μὴ δυνά-
 σθω πᾶσαν τῆ βύλησιν ἀξί τῶ πρᾶξων
 δηλώσας, εἰ τοίω ἀληθῆς ἢ φήμης

finem oculos coniciebant) pœnam, & si
 non statim (mœrorem enim concepisset
 David, subditus, imò, vt rectius loquar,
 regia dignitate orbatus) at certè non ita
 multò post persolverunt. Pestis quippe eos
 depasta est, non serpens, nec pedetentim
 progredieas, verùm confertim ac funditus
 vniuersam gentem populans. Quamuis
 enim huiusmodi cædi causam aliam im-
 posuit: ac supplicij tamen radix ex illa cul-
 pa orta est, quæ aliquantò postea fructum
 tulit, hoc est in opus processit, tum scilicet,
 cùm de rege quoque, ob censum præter
 diuinam voluntatem populum, suppliciũ
 sumi oportebat. Nam cùm illi, re quidem
 ipsa ob suum, verbo autem ob regis pecca-
 tum morte afficerentur, ipse quoque in
 maxima calamitate versabatur. Cupiebat
 enim cum gloria potius mori, quàm amif-
 sis subditis potius viuere: Quod si quis
 minorem mihi fidẽ adhibet, audiat ipsum
 dicentem, Sit super me manus tua, & su-
 per domum patris mei. Neque enim alij
 pro alio, vt existimas, pœnas perpèderunt:
 verùm cuique quod aptum erat, tributum
 est. Ab illis quippe ob admissum non ita
 pridem peccatum, ab hoc autem ob præ-
 sentem culpam pœna expetita est: diuina
 videlicet sententia tempus idoneum nacta,
 in quo, & ab illis, & ab ipso pœnas exige-
 ret.

Aufonio Corneforti. 220.

Vel solus, vel certè præfertim illud cit-
 rare debes, vt quantum in te est, subleuen-
 tur ij, qui in calamitates inciderunt.

Maroni & Eustathio. 221.

Audio vos, cùm ea vitia, ad quorũ ma-
 gnitudinem nihil accedere possit, palam
 designetis, flagitia tamen vestra voluntate
 minora existimare: & cùm non audenda
 facinora audaci animo perpetretis, timi-
 dos tamen vos ipsos atque ignauos esse cẽ-
 sere, propterea quòd id omnes, quod vo-